

LA DESPROGRAMACIÓ D'AQUEST ESTIU

Ben mirat, la programació televisiva de l'estiu, no la podeu agafar ni amb pines. És lletja, malgirbada i trista com un dia sense pa, encara que, perquè no es vegi tant, els dirigents de Prado del Rey la farceixin amb molts programes en color —i llàstima que, com és prou sabut, no són pas gaires els qui posseeixen un aparell que els permeti d'apreciar la gentilesa.

Sigui com sigui, l'únic que hi compta és la qualitat dels programes, i en aquest sentit sí que podem ben dir que, enguany, amb una política d'«enllaunar per a l'hivern», com a la falla de la cigala i la formiga, ens han deixat condemnats a serial perpetu i a pel·lícula llarga per dia (o per nit, que tant se val). I d'això en diuen programació! Per si era poc, els ha donat per repetir sèries i més sèries, amb l'excusa que tothom els escrivia demanant-ho. ¿De debò us podeu imaginar que hi hagi algun beneït que vulgui tornar a veure «Hawai 5-0», que és pitjor que una piula mullada, o «Recuerdo del telefilm» (selecció de «coses» que un hom més aviat voldria oblidar), a més dels «bisos» de «Los tesoros del Museo Británico», «El Egipto de Tutankhamen», «Aspectos de la India», «Pipa Calzaslargas», «La Pantera Rosa» (que fins i tot els gats se saben de memòria), etc.? Per això hi ha tanta gent a la nòmina de TVE?

Mentrestant, el senyor Iñigo —que la sap molt llarga— ha tret —d'acord amb TVE, és clar— una revisteta d'allò més bufona que es diu «Directísimo» (el mateix títol del seu programa de varietats i d'asentades), i no es perd cap ocasió d'anunciar-la a la petita pantalla assegurant-nos que el dit paperàs explica «la veritat, tota la veritat i res més que la veritat», com abans hom ja explicava als telefilms del pobre Perry Mason.

Quina suor freda no ens agafa aquests mesos als crítics, obligats a veure moltes coses que els «espectadors normals», com

diuen a Madrid, prefereixen deixar com a «secret del suuari»!

I DELS ESPAIS EN CATALÀ, QUÈ EN DIEU?

Doncs bé, encara que no us ho cregueu els qui no engegueu la caixa dels trons aquestes afroses setmanes (i que Déu us conservi el bon gust, tanmateix!), en aquest moment Miramar potser és l'únic lloc on es fa alguna cosa aprofitable i fins i tot ben digna.

En contrast amb les reposicions i amb els estrambòtics estirabots del «Teatro» que fan a Madrid, ací, tant «Taller de comèdies» —que és potser l'espai més interessant que tenim avui per avui— com «Lletres catalanes» van millorant de mica en mica. I també millora, si bé en un altre terreny, «Giravolt», el qual, ben conduït i orientat per Antoni Serra, posseeix un lleu to crític que em sembla d'allò més útil. Reportatges com els que darrerament han estat transmesos sobre «El barraqüisme vertical», «Els desastres de la desurbanització a Barcelona», «L'escola al bosc» i tants altres, ens fan veure amb força optimisme aquest programa, molt més inconformista i valent que qualsevol dels que ens vénen de Madrid. ¿Potser aquest ja és un signe que els catalans comencen a donar joc a la televisió? Jo crec que, tot i que de Televisió aquí només n'hi ha una, a Miramar avui es respira un esperit més obert, un afany de fer bona feina.

«LA RATLLA DE SANT MARTÍ»

Si a Miramar hi ha ganes de fer bona feina, un dels últims espais en què aquesta disposició s'ha demostrat és al «Taller de comèdies», i concretament en la realització i la transmissió de l'obra de l'intelligent periodista, actor i escriptor Ivan Tubau, *La ratlla de Sant Martí*, peça que, si bé va ésser anunciada amb una sinopsi que l'autor mateix rebutjà perquè conferia una dimensió capciosa al missatge de la comèdia, ens

La ratlla de Sant Martí d'Ivan Tubau, una bonica peça d'assaig i d'idees.

donà la mesura de les grans possibilitats de Tubau com a autor dramàtic.

La ratlla de Sant Martí és la petita però apassionant història d'un noi que diu haver vist «un color diferent». A mesura que ho va explicant a la gent —una amiga, un metge, un publicitari, un capellà, un pintor ensuperbit—, tothom se'l treu del damunt. Finalment, com un nou Galileu, després d'haver-se fet un barret de paper, escampa als quatre vents la seva veritat. Així apareix la paraula «Fi» («De moment», com diu el copador de l'inèdit color, traient el cap per la pantalleta i deixant la peça ben oberta, com s'esqueia).

En Joan Bas dirigí la comèdia amb força cura, i el grup amateur «Antifaç» hi treballà amb entusiasme però amb uns actors molt mal maquillats, sobretot en els papers de vells, com ja és costum a Miramar.

En resum: en Tubau va passar «de contraban» una bonica peça d'assaig i «d'idees» als de TVE, que són precisament, diria jo, dels qui mai no podrien comprendre que cap home de seny veïés algun «color diferent»...

ARA, SECAM?

I ara que parlem de colors, direm que l'altre dia vam riure molt quan, de tornada de París, el bon senyor Cortina Mauri digué, parlant del color a TVE, que «encara no s'ha dit la darrera paraula sobre el sistema definitiu que s'adoptarà», i que estan disposats a fer proves amb el francès SECAM —que n'és de poderosa la política, amics!—, igual com ara se'n fan amb l'alemany PAL.

Vatua el món, senyors meus! Si ja fa dos anys que en fan,

de proves, i tot va com una seda, fins al punt que les botigues d'electrodomèstics venen aparells PAL de totes les marques i procedències! I no hi hauria poca gresca, ara, a la indústria del ram, si —pel motiu que fos però no pas per la qualitat— des de dalt endeguessin un còmic «mando y ordeno» que ens lligués, si no al Mercat Comú, que això cada dia es veu més negre, sí al procediment cromàtic-televisual del senyor Henry de France!...

Bé, amics; peti com peti la cosa, jo crec que als temps que s'atansen n'hem de veure molts, de «colors diferents» —i alguns potser no gaire bonics—, els qui vivim i patim en aquestes mai prou beneïdes terres. I si m'equivoco, ja m'escriureu...

JOAN F. DE LASA

— Agrairia que algú em pogués enviar els números de «Serra d'Or» anteriors a 1970. D'altra banda, em foren útils impresos, vells i nous —revistes, llibres, catàlegs, cartells, etcètera— i diapositives sobre l'art català de tots els temps, pel qual m'interesso de manera especial: pintura, gravat, escultura, arquitectura... Sóc llicenciat en història de l'art, publico i faig conferències. — Pavel Stepanék, Pod jalovym dvoem 1311/56, 1420 Praha 4 - KRC, Txecoslovàquia.